

безпосереднього зв'язку і це їм допомагає швидко реагувати у різних ситуаціях. Так, наприклад «код 10-24» можна тлумачити як «напад на ділянку, необхідно терміново прибути на місце події всім екіпажам» [3].

Підсумовуючи усе вищезазначене, можна зробити висновок, що моделі організації діяльності поліції в США та Україні досить сильно відрізняються, але все ж мають спільні загальні риси. Порівнюючи між собою ці дві структури, потрібно згадати – різний правовий режим в державах не дозволяє ототожнювати між собою дані системи.

З іншої точки зору, різниця між концепціями діяльності поліції у відповідних державах дає змогу перейняти певні переваги один у одного. Так, наприклад, українському законодавству не завадить запровадити конкретні методи здійснення поліцією своїх повноважень, а Сполученим Штатам – запровадити нормативний акт на загальному федеральному рівні.

Список бібліографічних посилань

1. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 25.03.2019).

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 7 лют. 2019 р. : офіц. текст. Київ : Паливода А. В., 2019. 388 с.

3. The police. Structure and organization // Just Landed : сайт. URL: <https://www.justlanded.com/english/United-States/Articles/Culture/The-police> (дата звернення: 25.03.2019).

Одержано 27.03.2019

УДК 351.741(477)

ІРИНА ЛЕОНТІЙВНА БУЛИК,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри публічного управління та адміністрування

Національної академії внутрішніх справ (м. Київ);

СЕРГІЙ СЕРГІЙОВИЧ ГОНЧАРУК,

студент 3 курсу навчально-наукового інституту № 1

Національної академії внутрішніх справ (м. Київ)

ЮВЕНАЛЬНА ПРЕВЕНЦІЯ ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНИЙ НАПРЯМОК ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

У процесі становлення України як суверенної незалежної держави постійно виникає потреба в профілактичній діяльності правоохоронних органів щодо неповнолітніх, які скоюють правопорушення в адміністративній сфері. Дана проблема є суттєвою, адже зростання числа ювенальних правопорушень зумовлює збільшення загальної кількості злочинів в арифметичній прогресії, в результаті настання повноліття даних осіб. Тому, з метою зменшення загальної кількості злочинів, правоохоронні органи, Національна поліція України, повинні насамперед контролювати правопорушення у підлітковому середовищі.

Проблема правопорушень, які скоюють діти бере свій початок ще у Стародавній Греції. Так Сократ, давньогрецький філософ, висловив свою позицію щодо даного питання: «Наша молодь любить розкіш, вона погано вихована, вона насміхається над старшими, зовсім не поважає їх. Наші сучасні діти стали тиранами, вони не встають, якщо в кімнату заходить старша людина, протирічать своїм батькам. Просто кажучи, вони дуже погані... і не надійні» [1]. Тобто ми бачимо, що дана проблематика протиправної та асоціальної поведінки набирала своїх обертів ще з давніх-давен, і в наш час вона набула масового відображення в протиправних діях молодого покоління. На сьогоднішній день ми спостерігаємо неймовірне зростання дитячої злочинності. При чому вік дітей, які скоюють адміністративні правопорушення, з кожним роком все менший і менший, частка осіб, які не досягли шістнадцяти років зростає.

З метою регулювання дитячої злочинності, відповідно до наказу Голови Національної поліції від 17 липня 2017 року у складі Департаменту превентивної діяльності було створено Управління ювенальної превенції. Основне завдання новоствореного органу полягає в превентивній роботі з дітьми; попередженні і протидії випадків насильства в сім'ї; підтримка

дітей, які залишилися без батьківського нагляду; розшукування дітей. Дана діяльність регулюється Інструкцією з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України від 19 грудня 2017 року [2].

Закон України про «Національну поліцію» від 02.07.2015 року, а саме IV розділ, стаття 23, 17 підпункт регламентує, що Поліція відповідно до покладених на неї завдань, у межах своєї компетенції, визначеної вищезазначеним законом, здійснює контроль за дотриманням вимог законів та інших нормативно-правових актів щодо опіки, піклування над дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, вживає заходів щодо запобігання дитячій бездоглядності, правопорушенням серед дітей, а також соціального патронажу щодо дітей, які відбували покарання у виді позбавлення волі [3].

На початок 2019 року в сфері ювенальної превенції чітко виділено:

- персональну відповідальність осіб віком від 16 до 18 років (зазначено в положеннях статті 13 КУпАП);
- відповідальність батьків та осіб, які замінюють їх за неналежне виконання свого обов'язку щодо виховання дитини (згідно зі ст. 184 КУпАП);
- відповідальність інших осіб за вчинені правопорушення, що визначають негативну дитячу поведінку (деліктність) (визначено статтями 173-2, 180, 180-1 КУпАП);
- порушення посадовими особами порядку або строків подання інформації про дітей-сиріт і дітей, які залишилися без опіки (піклування) батьків, і як результат – відповідальність даних посадових осіб за неналежне виконання покладених на них обов'язків (ст. 184-2 КУпАП) [4]. Отже, адміністративна відповідальність виступає основним засобом підтримки та забезпечення правопорядку, регулюючи відносини, що виникають при вчиненні зазначених вище правопорушень [5, с. 7–8].

Вивчаючи дані норми та звертаючи увагу на психологічний розвиток сучасної молоді, потрібно серйозно замислитися над тим, щоб внести певні доповнення до КУпАП щодо зниження віку, з якого може наставати відповідальність за вчинення окремих категорій адміністративних правопорушень. Як приклад можна взяти законодавче регулювання даного питання в наших сусідів з Білорусії. В даній країні за соціально значущі порушення адміністративного законодавства передбачено відповідальність осіб з чотирнадцяти років, а особи, яким вже виповнилося шістнадцять років здатні нести адміністративну відповідальність на загальній основі [6, с. 102].

На підставі вищевикладеного пропоную внести зміни до ст. 12 КУпАП щодо настання адміністративної відповідальності з чотирнадцяти років за соціально значущі адміністративні правопорушення Кодексу України про Адміністративні Правопорушення.

Важливу роль у діяльності Національної поліції щодо запобігання кримінальних та адміністративних правопорушень відіграє така процедура як профілактичний облік дітей, які за своєю поведінкою схильні до заподіяння шкоди суспільним благам шляхом вчинення правопорушень, і як результат – проведення з такими особами заходів з індивідуальної профілактики. Дані про таку дитину формуються в обліково-профілактичну справу та вносяться відомості, які свідчать про взяття таких дітей, щодо яких поліцейські ювенальної превенції здійснюють профілактичну роботу, на профілактичний облік [2].

Отже, для забезпечення дотримання законів та встановленого правопорядку, формування правової держави, потрібно постійно вдосконалювати роботу органів Національної поліції з метою забезпечення безпеки та правопорядку, прав та свобод людини і громадянина. Досягнення поставлених цілей можливо лише за допомогою встановлення умов та причин дитячої злочинності і як результат – протидії злочинності шляхом проведення превентивної та профілактичної діяльності серед молодого покоління. Саме ведення профілактичного обліку слугує тим процесом, який в подальшому зумовлює зменшення показників адміністративних правопорушень, допомагає вживати вищезгадані заходи щодо їх усунення. В даній роботі мною також було запропоновано певні положення щодо внесення доповнень та змін до чинного Кодексу України про Адміністративні Правопорушення з метою забезпечення інтересів дитини, її подальшої безпечної життєдіяльності та соціалізації.

Список бібліографічних посилань

1. Молодь... Завжди не така // Дивен світ : сайт. URL: <https://dyvensvit.org/statti/1012925/> (дата звернення: 26.03.2019).
2. Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України : наказ МВС України від 19.12.2017 № 1044 // База даних (БД)

«Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0686-18> (дата звернення: 26.03.2019).

3. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 26.03.2019).

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон УРСР від 07.12.1984 № 8073-X // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 26.03.2019).

5. Колпаков В. К. Адміністративна відповідальність (адміністративно-деліктне право) : навч. посіб. Київ : Юрінком Інтер, 2008. 256 с.

6. Фрейманис Е. Е., Иванчикова Л. Д. Административная ответственность в аспекте защиты прав детей по законодательству Республики Беларусь и Латвии: опыт сравнительного правоведения // Выявление проблем правовой регламентации и осуществления сотрудниками органов внутренних дел отдельных мер административного принуждения : сб. ст. / под общ. ред. А. В. Лубенкова. Могилев : Могилев. ин-т МВД, 2016. С. 100–104.

Одержано 27.03.2019

УДК [342.72/.73:351.745](477-074)

МАРІЯ ВАСИЛІВНА БУРЯК,

кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

наукової лабораторії з проблем протидії злочинності

Національної академії внутрішніх справ (м. Київ);

 <https://orcid.org/0000-0002-1099-2096>

РОЛЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ І СВОБОД ГРОМАДЯН НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНІЙ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Відповідно до статті 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Спрямованість діяльності держави визначається саме колом прав і свобод людини, системою гарантій їх забезпечення. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

В умовах тимчасової окупації частини території України та військової агресії Російської Федерації в окремих районах Донецької і Луганської областей проблема захисту прав і свобод людини постає особливо гостро. Поряд із першочерговими завданнями щодо зміцнення національної безпеки, подолання економічної кризи, реформування державного управління тощо забезпечення прав і свобод людини залишається головним обов'язком держави та має визначати зміст і спрямованість діяльності держави в усіх її зусиллях. У кризовій ситуації ризики непропорційного обмеження прав і свобод людини зростають, що потребує особливого контролю з боку суспільства. Відтак, важливим питанням для України є забезпечення прав і свобод людини на тимчасово окупованих територіях України. Незважаючи на те, що тимчасово окуповані території є непідконтрольними Україні, рішення та дії органів державної влади та місцевого самоврядування України все ж таки мають велике значення для забезпечення прав людини на цих територіях. Для реального забезпечення прав людини на тимчасово окупованих територіях органами державної влади України було запроваджено та здійснено низку нормативно-правових, внутрішніх організаційних та процесуально-правових дій.

Так, важливим кроком у цьому напрямі є прийняття Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», якою в Україні визначаються вектори руху щодо впровадження європейських стандартів життя в оборонній, соціально-економічній, правоохоронній сферах. Задля цього рух уперед здійснюватиметься за такими векторами: вектор розвитку – це забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ та, як наслідок, підвищення стандартів життя; вектор безпеки – це забезпечення гарантій безпеки держави, бізнесу та громадян, захищеності інвестицій і приватної власності; вектор відповідальності – це забезпечення гарантій, що кожен громадянин, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, матиме доступ до високоякісної освіти, системи охорони здоров'я та інших послуг в державному та приватному секторах; вектор гордості – це забезпечення взаємної поваги та толерантності в суспільстві, гордості за власну державу, її історію, культуру, науку, спорт [1].